

FLUTURA ÇOÇOLI

ËSHTË KOHË PA URTËSI

BIBLIOTEKA

85H-1

c 74

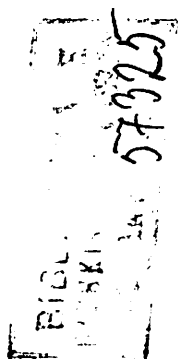

POEZI

85H-1
C 74

FLUTURA ÇOÇOLI
ËSHTË KOHË PA URTËSI

Poezi

Tiranë 2002

Përmbajtja

Zbehtësi	7	
“Më i zgjuar se e vërteta”	8	
Rreze krokodili	9	
Je mal, dhe mall	10	
Të malluar për gjuhën shqipe	11	
U shkrinë dalldisjet	12	
Rebeshesh plumbash	13	
Mustaqemadhit (ose : Marosje kohe)	14	
E fjetur qeshja	15	
Kornizë s’e kam tradhtinë	16	
Trysninë s’e huaj	17	
Me revolen në brez	18	
E goditi pa flakë	19	
Pengje grushtesh	20	
Lëkundej koha	21	
Grimca mjegulle	22	
Me ju, s’çel vetm	23	
Ç’simbol lartësie!i	24	
Hija je ti	25	
Bashkë me lulet unë të flisja	26	
Të fle mbi petëla	27	
Jetë manteli bletësh	28	
Sy i blerë	29	
Aty	30	

Kurorë Mesdhe	31	
Natyrë perlë	32	
Monument për nënat	33	
S'do të shfaqej duel	34	
Shumfisha bukurish	35	
Të ngrish në paqe!	36	
Unë puth trëndafila, ti pyllin veso		37
Qyteti im	38	
Heshtje vjetshte	39	
Në dimër eja	40	
Dhembja do të luajë me ty	41	
Kuvli e braktisur	42	
Rrjeta më s'do të thurrësh	43	
Në bardhësi të venitem	44	
Mos shtini, dasmorë	45	
Në sy të na gjendeni	46	
Plumbat, epidemi karkalecash		47
Është kohë pa urtësi	48	

Zbehtësi

Drita rrëfyese paradë të fton,
le të belbëzojnë “mjaft më”, meskinët
gjer në palcë kafe alaturka gëlltisin
s'të falin krahë, veç në vend numëro gremisin.
Lartësi hijesh ta vrasin, ta braktisin shpresën thellas;
dhe pse “fisnikë”;
në emërues, nëse do t'i renditësh!
Zbehtësi.

“Më i zgjuar se e vërteta”

Kavalieri pengjesh, muze armate,
divizion i pasosur tregjesh – “dhunti”

“Më i zgjuar se e vërteta”

“gjak burrash - breznish qëmoti”

“Napoleon Bonoparti” asht ndi.

Rreze krokodili

A s'është vdekje gri droga?

Je dhe ti gri,

gri jetën thurre.

I plakur lulesh, erën e argjentë shpërbëre,

kore të plasaritura gjer në brazda akulli

pa droje krokodili,

veshur me mantelin e zi të sipërore absolutes

me lumë gjunjë-gjumë lutjesh

me botën e akordit të dhunës,

me humbëtirën e zogut të puthjes.

A s'është gri ndërthurja?

Gri dhe. . .

“rreze krokodili.”

Je mal dhe mall

Dhe hijen të të shoh, le të kem pranë,
paçka se je ethe, je dhe djall,
ke një zanë;
përshpëritjen time ke vrarë

Ortek në mes të dimrit...

Je mall, dhe mal.

Ndeshje...

Kush është më i dobt
Urrejtje, dashuri; Bashkësi.

Të malluar për gjuhën shqipe

Të mërguarit e zemrës, i përpinë së lexuari
vargjet e Çajupit, kush t'i interpretonte më dukshëm;
veç, kur lexuan "Deshtë dhe ujku" përrallë për fëmijë,
me avuj-gaz-loti më shkrinë
më mbollën fidanë hareje.

Po kaq mall - ëndje- etje, dhe për filmat shqiptarë,
i thithën si bleta nektarin;
gjetën, ç'gjetën, revista, libra, të marrosur,
me vete m'i pushtuan mërgimit.

U shkrinë dalldisjet

U shkrinë të mpirat dalldisje,
-idhni sipërore, meskizma të plota, hark
shigjetë për timen qënie,
u tulat nëpër kënde e dridhnera joshje,
kulmet-rreve, pse m'i korninzon mal?

Rebeshesh plumbash

.... E, thika me majë ra, e u prangos dheu
me zinxhira llave,
rrebesh plumbash, azhur shpirti.
E shëmbëlleu, se u mëkëmb i ballcamosur
në përmendore xhami, Skënderbeu.

Mustaqemadhit (ose : Marrosje kohe)

Drithërimën e fëmijës në sy e jetova,
për një gabim, a faj tinzar,
burri mustaqezi rëndshëm këmbët përplasi,
me tepër se 12 trok-kali, si i dehur, i çakërdisur;
fëmija u shndrua në erë, shigjetar.
Terrori në tru i nxinte, i dalldisur
shikim çakërdues, i hutuar, i mjeruar.
Jemi prindër, o ti mustaqemadh,
po të ish i yti, ç'do të ndodhte vallë?
Marrosje kohe.

E fjetur qeshja

Rrokullisen lotët prej syrit në buzë, mjekër.
e ujisin tokën, e mbijnë në tokë;
si s'ka të plotfuqishëm për ne nënat të
ç'mallemi me bijtë e mërguar përherë,
veç e fjetur qeshja ime
natyrë e rënduar,
fytyrë mesnatë,
gri agimet,
shpirtin lëngatë.

Kornizë s'e kam tradhtinë

E zbeh momenti dashurinë,
e zbeh akulli, tradhëtia, xhelozia.
Më zbehu dhe mua,
e marrosur pas saj, e kredhur, e verbër, zgjodha poezinë
E zhgënjyer, e përndoqa zbehtësinë,
kornizë s'e kam tradhëtinë.

Trysninë s'e huaj

Çlirohet frymëzim nga dhembja:

Po nga urretja?

Të kisha një grimcë, dhe për këdo që
më dogji tinëz,

se më pas më urrejnë çiltas

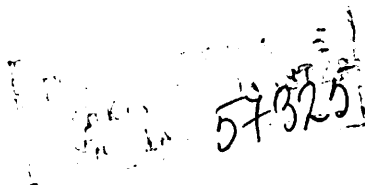
le t'i përcjellë zemra.

I kam tej flakur zilinë e cmirën,

përbuzur thashemthemnajat, përvëlur në hi,

ndaj më mirë e vetmuar, e veçuar,

trysninë nuk e huaj, se ma huajnë.

Me revolen në brez

Me litarin zhgënjyes fyta-fytas ia errtove
ëndërrat qiellore,
shikimin drithërimë ia gozhdove mbytas;
U dallgëzua pështjellimi i tretur njësh,
palat e frakut u vijëzuan krejt.
Tunduesi troftat lakmimtare, i gjuante dredhas,
“mëshirues”
ish me hije sigurie, me brirë,
me revolver në brez.

E goditi pa flakë

Ia vrau imazhin e qënies grua,
e goditi pa flakë,
ia mpiu buzët, trurin, dhembjen,
ish më shumë se mesnatë,
ish më shumë se tërmet,
ish baras me llavë, që trtetjen s'ta fal.

Pengje grushtesh

A jeni vallë vëllezër?

A ju mban shtëpia motra?

Përgjigje grushtesh, pengje varri – hakmarrje!

Ku i kemi pengjet motra?

A s'u thahet zemra mjeranesh nëna?

Të fton tradhtinë vrulli i çmendurisë.

Yshte ni me natën.

Puthemi me të.

Lëkundej koha

Lëkundej koha...

Lëkundeshin djepet me gjak!

Lëkundej gjiri, s'kish foshnja të pinte!

Invazion koke! Invazion kohe! Gjak i mpiksur në djep!

Gërmadha prej të çmendurish!

Në fund të pusit kufoma njomishtesh!

Mot vdekjeje! Syve, shkumbëzim!

Strehat mbulonin dhembjen!

Koha s'e ndalte mallin!...

Grimca mjegulle

Një largim – lajthitje më gërvishti i pari,
i dyti, - tërmeti më vrau;
sundoi loti, dhe grimca mjegulle,
kurbeti më verboi.

Me ju, s'çel vetmi

Vetëm, e vetme ti je...
s'mbyllet korja e plagës, veç qarkohet,
sa pulit sytë, mjegulla, a kapërdihet?
Jastëkët thaj, po prapë vesoj...
dhe majë malesh sërish ngjitem...
të humb jetët, pa jetë...
gjithfarë lulesh, rrjedha më huajne,
unë druaj, luaj me kaltërsinë;
dhe hapa horizontesh në boshllëk janë panik...
Ju përgjëroj, eni,
me ju, s'çel vetmi.

Ç'simbol lartësie!

Heu! I dhimbshëm skenari!

Mësuese në Zhulat qeshë.

I shtruar fjalëkëmbimi, - i idhët!

Ndaloj makina...

Kulmvdekja nxin...

Sënduku i vdekjes!

vjeç 72

E fundit krahështrenguar të djeshmen!

Eh! Ç'simbol lartësie!

Babai im.

Hija je ti

Po nuk e bekove, të lëndon qielli...
Dielli të kërrus, po s'i ktheve krahët.
Të këput Marsi, po s'i lidhe plagët,
të flakadon vullkani po indale rrymën.
Po i fale hijen, Jupiteri të shtëllung,
hija je ti.

Bashkë me lulet unë të flisja

Me flatra të ngjisja, mëngjesesh t'ju nuhasja
tërë shpirtin tuj,
t'ju afshoja avujt – nektar, në krahëror t'ju mbështillja;
bashkë me zogj unë të përulem,
bashkë me zgjimin të përkundem
në lëndina plot me lot.
Dhe ky fati im i mbrapsht,
krahët janë djegur, hiri s'fundos.
Bashkë me lulet unë të flisja,
bashkë me dëborën të humbisnja,
bashkë me detin të dallgëzoi,
bashkë me ëndërra të vallëzoi,
bashkë me hënën të shëtisja,
nëpër pyje plot me zogj.

Të fle mbi petëla

Më çmendën lulet sot,
më lakuan, më çliruan fare,
të zbres, të zbres, të çlodhem,
të rroj, të fle mbi petale.

Jetë manteli bletësh

Mes degësh të lulëzuara kumbullash – copëza kaltërsish,
mendjen ma stepën.
nuhatje bukurish, jetë manteli bletësh;
mijra ruzuj të veckël, arkitekture mozaikësh pistili –
mahni,
me dhjetra kurora nusesh, më luhatën, peisazh bardhësie
në avli.
Dimër dhe pranverë njëherësh, a s'është skaj ky?
Ja, dhe qukapiku fluks ngjyrash, sytë ëmbël m'i verbon,
çukit degësh mani, prej meje u druajt, tejshëtit lartësish.

Sy i blerë

Thellë dallgësh të pashë në Otranto të lashë,
o zoti im a më dëgjon?
Zemra më therr, vesë më gjëmëton,
një shpatë ma dhe, shtatin të përgjysmoj.
Në terr pse më kalle, o, ti sy i blerë?
Ma nxive veçimin, shosh më fal,
trysninë e ngrirë s'e shkrijnë as të nxehtash
afshe valë.

Aty

Aty sundon e egra dhe ritmi lotues,
aty troket dimri dhe pranvera,
aty derdhet erozioni dhe natësia e dhembjes
aty qetësohet i mbështjelli dert,
aty skicoj timen tretësirë,
me sytë e diellit,
me sytë e mjellmës.

Kurorë Mesdhe

Pse qielli sot më duket më shumë blu?
Mos vallë dëbora i jep synë e stinës së re?
Pse malet tashmë më ngjajnë të ngrohtë, të afërt?
Ndoshta jetoj, vallëzohj mes syresh e kaltër?
Sodis pemët në lulëzim, më shumë se hijeshi,
veç qielli, kodrat dhe malet i japin qytetit tim
kurorën Mesdhe.

Natyre 'perlë"

Këta sokakë të thellë, të thella dhe ëndrrat,
e thellë dhe qënia...

Veç kjo natyrë "perlë" të çliron trysnitë false,
ta ndjesh e ta kundrosh, kur je në mugëtirë,
veç ta blesh, dhe kryelartë të ndihesh, si princeshë e
virgjër.

Monument për nënat

Sa shkrij në buzë të kuqin tënd trëndafil,
je dhe ti trëndafil në buzët e mi,
u shtrova një lule blu karafilave të kuq
të shihnja e të kujtonja përherë sytë e tu.
Largësi, e shpikur për mall për të ikurit,
dhembje, lot, ëndrra –
 sy i pagjumë-
 monument për nënat.

S'do të shfaqej duel

Vijëdrejtë të ish dheu, jo glob,
do të thyheshin vetëtima dallgësh, s'do të kish mort,
s'do të lëkundej tërmeti-deti, s'do të fluturonin alienë,
s'do të lartësohej sterrë-mali, do të shihnim tre diej,
s'do të frynte erë dimri resh, veç qielli,
s'do të mpreheshin harqe shpatash, s'do të shfaqej duel.

Shumfisha bukurish

Me një vresht akaciesh përballem, një bisk
lulëzimi këpus,
e ato më këndojnë me pak rruaza vargjeshe.
Burretoja përkundruall, ylbere dallge, rudha fraku
kadife qiellore rrezaton,
pelerinë argjendi Nemërçka, rezonancë kristali
dimër, verë,
ndërsa kodrat e blerimi përfund, shumëfisha bukurish
parade.
Brilante dhe mbrëmjeshe: dritat prej ajri tundohen lehtë.
më rrokullis gjumin kjo natyrë perlë e vjelë.

Të ngrish në paqe!

Të ngrish në paqe, s'është mahni?

Të rrokullisesh; të bësh ligje?

Të çmallesh me terrin? Të ngrohesh me akullin?

Të lindësh shtirje duartrokitjesh?

Të priresh me thithëse loti?

Të të zgjojnë goditje lajthitjesh?

Jo! S'është shaka!

Po zemërshkëmb nëne.

Unë puth trëndafila, ti pyllin veso

Mali bëhet akull, qielli re dielli,
më afro buzën tënde, sa të hyjë prilli.
Flatra vë mbi krye, të vallëzosh mbi lule,
unë puth trëndafila, ti pyllin me shkurre.
Tradhëtinë e athët, s'e veçoj as dimrit,
në lëndina gjembat digjen, shndrohen prej hirit.
Pylli ma veso, luaj me kitare,
dritaresh nate shpalos pranverën e vrarë.

Qyteti im

Blerimi dhe kodrat përkundin mbi duar malet,
lartësi pasqyre e kurorës së qytetit tim,
kështjellën, titanik lashtësie, në sy fshehin,
nostalgji mbretërore shpatash lakmitare,
me djepet në gji.

Heshtje vjetshte

Te guvë e piratëve u çarmatosën gungaçët,
prisnin sjellësin e qiellit,
shtegëtimi pa vulë s'i kishte bekuar,
i rrihte breshëri në ullishte...

Në planet tjetër shtreson mjegullnaja,
gjumi i ozonit zotëron vrullshëm,
zogu i ujit vritet në heshtje vjeshte...

Në dimër eja

Potpuri cicërimash, në maj kanë ëmbëlsi,
përkëdhelin natyrën zogjtë.

Mos më thirr mes jargavanësh, kanarinë,
në bardhësi acari eja, kur unë kam ftohtë.

Dhimbja do të luajë me ty

Do të luash me vorbullën?
Dhimbja do të luajë me ty,
kaltërsira shndrohet në erë;
dhimbja s'bëhet harresë,
janë indet që luajnë,
është zemra që s'blihet.

Kuvli e braktisur

Ma rikthyhet magjinë e kristaltë,
kuvlia ime u blerua,
ëndshëm pushtonin notat cicërimash,
pa zogj të vegjël ndër vite...
Në dimër heshtje...

Kuvli e braktisur...

Rrjeta më s'do të thurrësh

Ti që blen zemra, dejtë do të të digjen,
rrjeta më s'do të thurrësh,
veç me sorra do të lëngosh
sytë do të të sodisin hijet
natyra çengela do të të zgjasë
për shtat ke humbëtirën
dhe për masë pikëpyetjet.

Në bardhësi të venitem

Një sy shigjetë rrezaton dielli,
retë shijore s'e çlirojnë,
mirëpresim magjinë dëborë të bjerë,
në bardhësi të venitemi:
"Të rrëkëllej shampanjën lakmitare,
pak etjen time të nxeh,
sokakët vagabondë – zhgënjim të sodis,
zhduket në zbehtësi lulevjeshta,
të kacavireme në qiparisa
pabesitë të kundroj nga foletë."

Mos shtini, dasmorë

Hej, mos shtini dasmorë, se mbillna vdekjen!...

Këmisha e forcës s'ndigjoi.

Si flokë dëbore e zënë vallzonin plumbat. . .

U tërbuan kreshtat...

...Dhe bregu i diellit heshti...

Ku je klithmash s'rreshtën...

U nxinë gotat nga raki morti,

Velloja u shndrrua në qefin për arkivol.

Në sy të na gjendeni

M...më...ma...

Dhe e vockël gojëz thith nektarin e bardhë, të filtër.

Ma...mami

Dhe shkrepëtimë loti, kur s'e ndjen
për një çast.

Sa pushtohet në duart e nënës i mitur,
s'lajthit shkëputje;
në sy të na gjendeni, kur të
puthim dhe, dhe... në skaj.

Plumbat, epidemi karkalecash

Kundroj Gëten në Alpe, Romë, Venecia,
në karnavale imazhet kërktoj...
Ty, e largët, e kredhur, do të të shoh?
Do të të prek?

Matildë!

Ndërkohë Shopenin ndjek...
Bethoven, sonatë 13...
Ç'është kjo vorbull që vret?
Shoqe është muzika, dhe frika...
Ç'skenar i dhimbshëm!
Ç'mbetet veç zemrës?
Të trokasë... të trokasë.
Epidemi karkalecash – plumbat në qiell.
Të vij? Të flatroj si shpend?
Fsheh dhe dy vogëlushë nën strehë.
Vetëm mes plumbash t'i le?

Është kohë pa urtësi

Lotët pse mi ende, të më mjergullojnë?
Hijen ma le të çmallem.
Thinjat e tua mi mbolle në zemër,
Buzëqeshjen e prerë, sa fillon një ëndërr...
Sytë mi dhe të reflektoj paksa diku,
Veç shigjeta nuk pate, si i përshkoj unë.
Ankthin mal, se s'pata strehë,
Ma thellove mprehtas, mos ndihem lehtë.
Urtësinë ma skalite, është kohë pa urtësi,
Më pushton në ëndërr, të flemë nënë e bij